

§ 3. Finansministeren fastsætter de nærmere regler for gennemførelsen af bestemmelserne i nærværende lov og be- myndiges til at afholde de dermed forbundne udgifter.

§ 4. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder straks i kraft og ophæver samtidig lov nr. 113 af 12. april 1957 om indløsning af visse sparebeviser [årbog 1956-57, side 108].

Ved fremsættelsen af lovforslaget begrundede *finansministeren* dets bestemmelser således:

„Ifølge § 45 i loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, nr. 43 af 14. marts 1955, som afgav hjemmel for sparebevisernes ud- stedelse, kunne ekstraordinær frigivelse af beviserne kun ske ved dødsfald, konkurs eller i forbindelse med emigration. Ved lov nr. 113 af 12. april 1957 udvidedes indfrielsestilfældene imidlertid til også at omfatte personer, der godtgør, at de er fyldt 70 år. Baggrunden for denne udvidelse var ønsket om at gøre indløsningen af spare- beviserne, der — som det vil erindres — først generelt skal ske i årene 1962-71 med $\frac{1}{10}$ hvert år, til en realitet også for ældre menne- sker, der er indehavere af disse beviser. Denne indløsningsbestem- melse blev hilst velkommen fra alle sider.

Der har imidlertid vist sig at være et behov for en yderligere udvidelse af adgangen til at opnå ekstraordinær frigivelse.

Finansministeriet har i tidens løb modtaget et betydeligt antal andragender om frigivelse, dels fra personer, som efter det fyldte 65. år alene er henvist til at leve af folkepension eller anden pensions- indtægt, dels fra personer, hvis erhvervsevne er hæmmet på grund af kronisk sygdom og invaliditet. For disse persongrupper repræsen- terer sparebeviserne i mange tilfælde en betydelig bunden værdi, som i tilfælde af frigivelse ville være en kærkommen økonomisk støtte.

Da der ved ligningslovene fra 1956 og 1957 er skabt mulighed for at frigive bunden opsparing for skatteårene 1950-51 og 1951-52 til nogenlunde tilsvarende persongrupper, er det naturligt at skabe tilsvarende indløsningsregler for sparebeviserne.“

Skønmæssigt ansloges det, at forslaget ville indebære en en- gangsudgift på ca. 25 mill. kr. og en fremtidig årlig udgift på ca. 5 mill. kr. I det sidste beløb var dog indregnet udgiften til indfrielse af sparebeviser tilhørende 70-årige.

Lovforslaget mødte i folketinget tilslutning fra alle sider og indstilledes af det udvalg, der behandlede sagen, til vedtagelse i uændret affattelse.

Fra kommunistisk side stilledes til 3. behandling ændringsforslag om, at der ikke ved indløsningen af sparebeviserne skulle kunne foretages modregning for skyldig statsskat. Efter at dette ændrings-